

націй з вродженою здатністю людей відчувати психологічний комфорт, перебуваючи в групі подібних, з їх прагненням консолідуватись у такі групи, утворювати окремі політичні одиниці, відділяючись від інших, більших і культурно неоднорідних політичних одиниць. Пояснюючі відмінність націй від інших спільнот, прихильники цієї інтерпретації націй наголошують на ролі етнічної серцевини (стрижня, ядра, осердя), території та культури в утворенні націй, підкреслюють закоріненість націй у минулому. Політичний чинник представники цього напрямку також вважають важливим, але підпорядкованим меті збереження й примноження культурних цінностей, якими володіє певний народ [1].

Етнічність виконує ряд важливих функцій: регулює міжособистісне і групове спілкування на основі традицій, звичаїв загальноновизнаних стійких цінностей (регулятивна функція), виступає як фільтр в суперечливому потоці інформації, просяюючи її, з погляду загальноприйнятих культурних цінностей та ідеалів (інформаційна функція); забезпечує людині психологічну стійкість в нестабільній навколишньому соціальному середовищі (захисна функція). Етнічність може стати ефективним засобом досягнення певних економічних чи політичних цілей (мобілізаційна функція), а також визначати характер поведінки людини (групи) у процесі етнічної мобілізації, виходячи з відповідності або невідповідності дійсності етнонаціональним інтересам (мотиваційна функція). Дві останні функції носять непостійний, ситуативний характер.

Висновок. Хотілося б звернути увагу на виключно значиму роль захисної функції етнічності в складних умовах суспільних трансформацій. У важкі хвилини життя людина шукає порятунку і підтримку в сім'ї (мій дім - моя фортеця), серед рідних і близьких. Рівним чином надходять і етнічні спільноти, для яких підтримуючим фактором є етнічна солідарність. Після розпаду радянської системи, втрати стійкої державної соціальної ідентичності людям потрібні були нові орієнтири для відновлення стабільності. Звідси і той сплеск етнічної ідентичності в пошуках соціального комфорту в рамках культурно однорідних спільнот.

Список використаних джерел:

1. Етнополітологія // Інтернет-сайт: Studies.In.Ua. - [Електронний ресурс]. - Режим доступу: <http://studies.in.ua/etnopolit-seminar/1368-osnovn-pdhodi-do-viznachennya-etchnost.html>.

Конституційні засади взаємодії органів прокуратури та місцевих органів публічної влади в місті Києві

Кулик Т.О., викладач кафедри загальноправових дисциплін ННІПП НАВС, аспірант кафедри загальноправових дисциплін ННІПП НАВС
Науковий керівник: кандидат юридичних наук, професор *Олійник А.Ю.*

Україна сьогодні стоїть на порозі суттєвих змін, в тому числі і її правової системи та механізму держави. Тому питання конституційно-правового статусу органів державної влади є як ніколи актуальним. За період незалежності нашої держави ні науковці, ні законодавці так і не прийшли до єдиного розуміння та визначення правового статусу органів прокуратури в Україні. Ряд фахівців стверджує, що прокурорський нагляд є

продовженням законодавчої функції держави. Вони розглядають прокуратуру, як самостійний орган, який діє за дорученням та під контролем державної влади, що уповноважила його розглядати, як саме виконуються закони нею прийнятні [1; 2; 3]. Інші вважають, що прокуратура має відношення, а тому повинна увійти до складу судової влади [4]. Решта авторів, чия думку ми підтримуємо, визначають органи прокуратури, як «четверту владу» і наголошують на тому, що саме такий її статус відображено в Конституції та законах України [5].

Виходячи з цього, нас цікавить такий аспект функціонування органів прокуратури в Україні, як їх взаємодія з місцевими органами публічної влади зокрема в столиці України – м. Києві.

Так, районні прокуратури м. Києва, керуючись ст. 20 Закону України «Про прокуратуру» від 5 листопада 1991 р. [6], де зазначено, які права має прокурор при здійсненні прокурорського нагляду за додержанням і застосуванням законів. Так, для моніторингу судових рішень на предмет порушень законодавства він має право отримувати від районних в м. Києві державних адміністрацій інформацію, про ухвалені судами рішення, що порушують інтереси держави, в т.ч. за позовами про визнання права власності на державну та/або комунальну власність, виключення з акту опису майна, що стягується в дохід держави, щодо стягнення коштів з бюджету, з питань надання особі психіатричної допомоги в примусовому порядку, щодо рішень якими порушуються інтереси територіальної громади, в т.ч. на землю тощо.

Даний моніторинг проводиться органами прокуратури для виявлення порушень, в рамках загального прокурорського нагляду. І в цьому аспекті необхідно зазначити, що право вибору на яке порушення реагувати, а на яке ні прокуратура залишає за собою. Оскільки є позиція про те, що відповідно до положень ст.ст. 124, 129 Конституції України, ст.ст. 5, 6 Закону України «Про судоустрій та статус суддів» від 7 липня 2010 р. [7], правосуддя в Україні здійснюється виключно судами, які є незалежними і самостійними, будь-яке втручання у судову діяльність, в т.ч. органами прокуратури, заборонено.

Конституційний суд України у рішенні від 23 травня 2001 р. № 6-рп/2001 [8] та Верховний Суд України у постанові Пленуму № 8 від «Про незалежність судової влади» 13 червня 2007 р. [9] наголошують на тому, що виключне право перевірки законності та обґрунтованості судових рішень має відповідний суд згідно з процесуальним законодавством. Оскарження у будь-який спосіб судових рішень, діяльності судів і суддів щодо розгляду та вирішення справи поза передбаченим процесуальним законом порядком у справі не допускається.

На сьогодні має місце ситуація, коли органи прокуратури можуть на одні і ті ж самі звернення, щодо порушення інтересів держави чи територіальної громади, у т.ч. м. Києва, як втручатися і виступати по суті з метою забезпечення прав, свобод та законних інтересів громадян, так і залишатися осторонь. Більше того, на практиці часто органи державної влади звертаються до органів прокуратури, виключно з метою уникнення сплати державного мита, від якого прокуратура звільнена.

Разом з тим, функція прокуратури стосовно представництва інтересів громадянина або держави в суді у випадках, визначених Українським

законодавством, є як у Законі України «Про прокуратуру» від 5 листопада 1991 р. [6], так і в Законі України «Про прокуратуру» від 14 жовтня 2014 р. [10]. На наш погляд, в цьому аспекті не вистачає юридичного закріплення чітких механізмів взаємодії органів прокуратури та місцевих органів публічної влади, у т.ч. в м. Києві.

Так, ст. 1 Закону України «Про прокуратуру» від 14 жовтня 2014 р. [10] встановлює, що прокуратура України є системою, що здійснює функції з метою захисту прав і свобод людини, загальних інтересів суспільства та держави. Ст. 38 Закону України «Про місцеве самоврядування в Україні» від 21 травня 1997 р. [11] наділяє місцеві ради повноваженнями щодо забезпечення законності, правопорядку, охорони прав, свобод і законних інтересів громадян. А ст. 13 Закону України «Про місцеві державні адміністрації» від 9 квітня 1999 р. [12] серед повноважень місцевих державних адміністрацій визначає забезпечення законності, охорони прав, свобод і законних інтересів громадян.

Отже, ми вважаємо, що місцеві органи публічної влади та органи прокуратури України мають здійснювати свої повноваження у взаємодії та співпраці, шляхом запровадження спільних форм роботи, таких як проведення спільних нарад, укладення договорів про співпрацю, залучення працівників прокуратури до робочих груп, при вирішенні проблем, які можуть призвести до порушення законності, прав, свобод і законних інтересів громадян. І це має бути закріплено на юридичному рівні.

Список використаних джерел:

1. Долежан В.В. Проблемы компетенции прокуратуры: Автореф. дис. д-ра юрид. наук. – М. – 1991. – С. 44.
2. Ключков В.В., Рябцев В.П. Проблемы современной концепции прокурорского надзора // Научная информация по вопросам борьбы с преступностью. – 1989. – Вып. 118. – С. 41.
3. Ломовский В.Д. Прокурорско-надзорные правоотношения. – Ростов: Изд-во Ростовского ун-та, 1987. – С. 34.
4. Муравьев Н.В. Прокурорский надзор в его устройстве и деятельности: Пособие для прокурорской службы. – М., 1889. – Т.1. – С. 2.
5. Березовская С.Г. Прокурорський надзор за законністю правових актів органів управління в СССР. – М.: Госюриздат, 1959. – С. 15.
6. Про прокуратуру: Закон України від 05 листопада 1991 року // Голос України. – 1991. – № 238.
7. Про судоустрій та статус суддів: Закон України від 07 липня 2010 року // Урядовий кур'єр. – 2010. – № 148.
8. У справі за конституційним поданням Уповноваженого Верховної Ради України з прав людини щодо відповідності Конституції України (конституційності) положень абзаців третього, четвертого, п'ятого статті 248-3 Цивільного процесуального кодексу України та за конституційними зверненнями громадян Будинської Світлани Олександрівни і Ковриги Сергія Володимировича щодо офіційного тлумачення положення абзацу четвертого статті 248-3 Цивільного процесуального кодексу України (справа щодо конституційності статті 248-3 ЦПК України): рішення Конституційного осуду України від 23 травня 2001 року № 6-рп/2001 // Офіційний вісник України. – 2001. – № 22. – Ст. 1004.
9. Про незалежність судової влади: постанова Пленуму Верховного Суду України від 13 червня 2007 року № 8 // Збірник поточного законодавства, нормативних актів, арбітражної та судової практики. – 2007. – № 27.
10. Про прокуратуру: Закон України від 14 жовтня 2014 року // Голос України. – 2014. – № 206.
11. Про місцеве самоврядування в Україні: Закон України від 21 травня 1997 року // Відомості Верховної Ради України. – 1997. – № 24. – Ст. 170.
12. Про місцеві державні адміністрації: Закон України від 9 квітня 1999 року // Відомості Верховної Ради України. – 1999. – № 20. – Ст. 190.